

РЕШЕНИЕ

№ 3120

гр. София, 02.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 9-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВЕЛИЗАР СТ. КОСТАДИНОВ**

при участието на секретаря **М. М. В.**

като разгледа докладваното от **ВЕЛИЗАР СТ. КОСТАДИНОВ**

Административно наказателно дело № 20231110205839 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 21-4332-023447/16.11.2021г.** издадено от Началник Група към СДВР-ОПП, упълномощен със Заповед № 81213-515/14.05.2018г. на Министъра на външните работи, с което на основание чл.53 от ЗАНН са наложени на **Д. Г. П., ЕГН: ***** 1).** административно наказание „парична глоба“ в размер на **50.00 лева** за извършено административно нарушение по чл.104а от ЗДвП вр. чл.183, ал.4, т.6 от ЗДвП; **2).** административно наказание „парична глоба“ в размер на **50.00 лева** за извършено административно нарушение по чл.137а, ал.1 от ЗДвП вр. чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП и **3).** административно наказание „парична глоба“ в размер на **10.00 лева** за извършено административно нарушение по чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП вр. чл.183, ал.1, т.1, пр.1, 2 от ЗДвП.

В депозираната жалба се инвокират подробни съображения против постановения санкционен акт. Твърди се, че обжалваното наказателно постановление е неправилно и незаконосъобразно, като постановено при съществени процесуални нарушения. Релевира се, че липсват извършени административни нарушения. Иска се отмяната му.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, не се явява. Същият се представлява от надлежен процесуален представител, който излага допълнителни аргументи в съдебно заседание в подкрепа на основателността

на депозираната жалба. **Не се заявяват искания за разноски.**

Въззиваемата страна е редовно уведомена и призована, не се представлява от процесуален представител в съдебно заседание, който да релевира доводи и оспорвания на изложените такива от въззивната жалба. **Не е заявена претенция за разноски.**

Съдът като обсъди на основание чл.14 от НПК всестранно, обективно и пълно доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено следното:

I . Въззивната жалба е депозирана в законоустановеният срок на основание чл.59, ал.2 от ЗАНН, от процесуално легитимирана страна, подписана от жалбоподателя, с обоснован и доказан правен интерес, срещу санкционен акт по ЗАНН – наказателно постановление, подлежащ на законов съдебен контрол от родово, местно и функционално компетентен съд на основание чл.59, ал.1 от ЗАНН, като жалбата е редовна от външна страна с посочване на изискуемите по закон реквизити, **поради което се явява процесуално ДОПУСТИМА.**

II. Разгледана по същество, въззивната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

III. От фактическа страна (“ipso facto” – извод от самият факт; “res ipsa loquitur” – фактите говорят сами за себе си):

Жалбоподателят Д. Георгиев П. е правоспособен водач на МПС. На 01.11.2021г., в 08:00 часа жалбоподателят П. правоуправлявал МПС товарен автомобил „Мерцедес *****“ с рег. № ***** в гр.София, по бул. „Ц. ш.“ с посока на движение от улица „О. п.“ към улица „Г.“. По време на правоуправлението на своя автомобил с едната си ръка жалбоподателят П. държал и въртял волана, а в другата си ръка имал телефон и го използвал. Жалбоподателят П. като водач по ЗДвП не използвал също и обезопасителен колан, с какъвто е бил оборудван самото МПС. Жалбоподателят П. не носел към своето СУМПС и контролния си талон. Стъклата на автомобила му не били затъмнени по никакъв начин. Времето било ясно и светло. По същото време и на същото инкриминирано място на близко разС.ие в посока товарния автомобил „Мерцедес *****“ с рег. № ***** свидетелите К. Б. Т. и С. В. Д. – полицейски служители автоконтрольори към СДВР-ОПП, докато изпълнявали служебните си задължения, възприели (същите са преки очевидци) начина на шофиране на жалбоподателя П.. Те видели как същият, без да има поставен обезопасителен колан с какъвто МПС било техническо оборудвано, държал в едната си ръка телефонно устройство, което използвал, а с другата си ръка държал и въртял волана на МПС. Свидетелите Т. и Д. спрели за проверка водачът П.. Поискали му документите за проверка, след като се легитимирали. Същите му разяснили за констатираните от тях нарушения – че бил без обезопасителен колан и че е използвал с едната си ръка телефонно устройство, докато правоуправлявал с другата си ръка върху волана инкриминираното МПС. Жалбоподателят П. не представил на свидетелите Т. и Д. своя КТ към СУМПС. Бил му съставен АУАН № Серия АВ №115659/01.11.2021 г. от актосъставителя К. Б. Т..

Въз основа АУАН № Серия АВ №115659/01.11.2021 г. е съставено и **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 21-4332-023447/16.11.2021г.** издадено от Началник Група към СДВР-ОПП, упълномощен със Заповед № 8121з-515/14.05.2018г. на Министъра на външните работи, с което на основание чл.53 от ЗАНН са наложени на **Д. Г. П., ЕГН: ***** 1).** административно наказание „парична глоба“ в размер на **50.00 лева** за извършено административно нарушение по чл.104а от ЗДвП вр. чл.183, ал.4, т.6 от ЗДвП; **2).** административно наказание „парична глоба“ в размер на **50.00 лева** за извършено административно нарушение по чл.137а, ал.1 от ЗДвП вр. чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП и **3).** административно наказание „парична глоба“ в размер на **10.00 лева** за извършено административно нарушение по чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП вр. чл.183, ал.1, т.1, пр.1, 2 от ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от събраните по делото доказателствени средства чрез разпитите от показанията на свидетелите К. Б. Т. и С. В. Д. – полицейски служители автоконтрольори към СДВР-ОПП и от приложените по делото писмени доказателства, прочетени по реда на чл.283 от НПК, въз основа на които е издадено обжалваното НП, които съдът кредитира изцяло, като пълни, последователни, изчерпателни и детайлни на изложената фактическа обстановка. Решаващата инстанция на СРС отбелязва, че свидетелят С. В. Д. заявява пред съда, че няма спомен за случая, поради изминалото време повече от две години от датата на инкриминираните събития и поради многото случаи в практиката му като служител на СДВР-ОПП. Свидетелят Д., потвърди изцяло подписа си за свидетел в съставения АУАН като очевидец на нарушенията. В АУАН са описани нарушенията. Същите и фактите, при които са установени се потвърждават еднопосочно, непротиворечиво и категорично от показанията на свидетеля К. Б. Т.. Съдът кредитира изцяло показанията на свидетеля Т. като пълни, конкретни, детайлни, логични, последователни, единни, достоверни и добросъвестни. Свидетелят Т. излага възприятия за установените от него нарушения, извършени от жалбоподателя П.. Свидетелят Т., въпреки изминалото време повече от две години от датата на събитията, си спомни в съдебно заседание пред съда как е видял, докато е изпълнявал служебните си задължения по ЗДвП, че дееца П. на инкриминираната дата и място, без да има поставен обезопасителен колан с какъвто МПС товарен автомобил „Мерцедес *****“ с рег. № ***** е било техническо оборудвано, държал в едната си ръка телефонно устройство, което използвал, а с другата си ръка държал и въртял волана на МПС. Установено е по делото, че жалбоподателя П. не носел и своя КТ към неговото СУМПС. Показанията на свидетеля Т. са добросъвестни. По делото няма данни показанията на свидетеля Т. да са превратни или да се основават на злоупотреба с държавни правомощия, докато е изпълнявал държавната си служба по ЗДвП. Съдът се довери на показанията на свидетеля Т., водещи до установяване на посочените административни нарушения. Свидетелят Т. е независим и обективен, тъй като няма никаква връзка със жалбоподателя П.. Показанията на свидетеля Т. изцяло опровергават показанията на свидетеля Д.

Й. Н.. Същият е в близки отношения със жалбоподателя П. и излага в негова полза твърдения за благоприятни факти, за да се избегне ангажирането на административно-наказателната му отговорност. Съдът отчита, че за нарушения по чл.104а от ЗДвП и чл.100, ал.1, т.1 ЗДвП жалбоподателят е бил наказван, съгласно данните от справка – картон на СДВР. Тази справка също води до приемане на извода, че показанията на свидетеля Нешков са недостоверни, тъй като същия сочи, че жалбоподателя П. не допускал нарушения като водач на МПС. Справката-картон, обаче, сочи друго. Предвид липсата на други противоречия в гласните доказателствени средства, както и поради липсата на такива с всички писмени доказателства по делото, съдът не следва да излага съображения на основание чл.305, ал.3 от НПК – *“per argumentum a contrario”*. Необходимо е да се изложи, че с оглед непосредственото формиране на субективните възприятия на конкретната личност е нормално разпитаният свидетел да описва някои детайли от събитието по различен начин, според собствената си гледна точка. **Това обстоятелство се обуславя от човешка перцепция, сугестия и контрасугестия, които са предпоставени от обективни фактори**, основани например на изминало време, **но и от субективни фактори**, свързани със способността на всяко лице с оглед неговите психофизически качества като свидетел да възприема със сетивата си факти от обективната действителност, да може ги запомни в пълнота и/или цялост, **като при тяхното последващо по-късно възпроизвеждане след датата на конкретно събитие и/или след първоначален разпит е логично възприятията на отделния свидетел да не са пълни, поради липсата на спомени, и/или да са неточни с тези, които първоначално са били изложени като свидетел, поради фактора време**. В тази насока е *Решение № 440 от 24.10.2011 г. на ВКС по н. д. № 2150/2011 г., III н. о., НК, докладчик съдията Цветинка Паикунова*, според което установяването на обикновени факти е дейност, строго индивидуална за всеки отделен субект. Освен добросъвестността, тя се влияе от множество други фактори - възраст, наблюдателност, особености и специфика на умението за точно възпроизвеждане, интелектуални възможности, и не на последно място волева устойчивост, изразяваща се във възможността да се запамети и възпроизведе адекватно възприетото, даже и в условията на нестандартна ситуация, каквато се явява инкриминираното престъпление.

IV. От правна страна (*“ipso jure”* – поради смисъла на правото):

При разглеждане на дела по оспорени НП районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Това означава, че следва да провери законността, т.е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – аргумент от чл. 314, ал. 1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН. Налице е редовна процедура по връчването на АУАН и НП на жалбоподателя. АУАН и НП са съставени от материално компетентни органи по закон. **В изпълнение на това свое правомощие съдът намира, че АУАН и НП отговарят от външна страна по форма и съдържание на изискванията по чл. 42, респ. чл. 57 от ЗАНН, издадени са от надлежен орган и в рамките на неговите пълномощия, като констатираните три нарушения са**

изчерпателно описани в акта за установяване на административните нарушение, по идентичен начин – описани и в наказателното постановление, подведени са правилно под съответните норми на материалния закон. АУАН и НП са надлежно връчени на нарушителя с оглед гарантиране на неговите права. Поради тези причини съдът намира, че административно-наказващия орган не е извършил процесуални нарушения при провеждане на процедурата по съставяне на обжалваното наказателно постановление, като обратните съображения на жалбоподателя срещу тези правни доводи на съда са неоснователни и недоказани. Административнонаказателното производство е образувано в срока по чл. 34 от ЗАНН, а наказателното постановление е издадено в шестмесечния срок, като същото е съобразено с нормата на чл. 57 от ЗАНН, а при издаването на административния акт е спазена разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН. Вменените в отговорност на жалбоподателя нарушения са индивидуализирани в степен, позволяващо му да разбере в какво е обвинен и срещу какво да се защитава. Нарушените три материалноправни норми са посочени правилно.

С оглед кредитираните по делото доказателства и доказателствени средства от показанията на свидетелите Т. и Д. в качеството им на служители на СДВР-ОПП, докато изпълнявали служебни си задължения по ЗМВР, се доказва от обективна страна, че на 01.11.2021г., в 08:00 часа жалбоподателят П. правоуправлявал МПС товарен автомобил „Мерцедес *****“ с рег. № ***** в гр.С., по бул. „Ц. ш.“ с посока на движение от улица „О.п.“ към улица „Г.“. По време на правоуправлението на своя автомобил с едната си ръка жалбоподателят П. държал и въртял волана, а в другата си ръка имал телефон и го използвал. Жалбоподателят П. като водач по ЗДвП не използвал също и обезопасителен колан, с какъвто е бил оборудван самото МПС. Жалбоподателят П. не носел към своето СУМПС и контролния си талон.

В случая водачът П., като не се е съобразил с императивните разпоредби на чл.104а, чл.137а, ал.1 и чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП е извършил три административни нарушения.

Санкционната разпоредба на чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП се явява законосъобразна, съответна на описаното нарушение по чл. 140а от ЗДвП, а наказанието в нея е фиксирано – глоба от 50.00 лв., поради което няма как да бъде изменено.

Санкционната разпоредба на чл. 183, ал. 4, т.7, пр.1 от ЗДвП се явява законосъобразна, съответна на описаното нарушение по чл. 140а от ЗДвП, а наказанието в нея е фиксирано – глоба от 50.00 лв., поради което няма как да бъде изменено.

Санкционната разпоредба на чл. 183, ал. , ал.1, т.1, пр.1, 2 от ЗДвП се явява законосъобразна, съответна на описаното нарушение по чл. 140а от ЗДвП, а наказанието в нея е фиксирано – глоба от 10.00 лв., поради което няма как да бъде изменено.

Всяко административно нарушение в настоящия случай по визираните административно-наказателни състави не са маловажни по чл.28 от ЗАНН, тъй като не се отличават с нищо съществено за административните

нарушения от същия вид при същите условия. Разпоредбата на чл. 28 ЗАН дава възможност на административно-наказващият орган при наличието на маловажен случай на административно нарушение да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание, като с *Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. по т. н. д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС* излезе със становище че изразът в закона „може“ не обуславя действие при „оперативна самостоятелност“, а означава възлагане на компетентност и административно-наказващия орган е длъжен да приложи тази привилегирована разпоредба. Същото решение посочва, че в случаите, когато това не е сторено от административно-наказващия орган, а са налице предпоставките за това, то налице е основание за отмяна на наказателното постановление, поради издаването му в противоречие със закона. Липсата на вредни последици сама по себе си не обуславя маловажност на деянията. Немаловажността на нарушенията поотделно с оглед важността на охраняваните от материалноправните норми обществени отношения, свързани с безопасното правоуправление на МПС като високово рискова дейност, с оглед избягване на разсейването на водача на МПС (когато използва телефон с едната си ръка), което би било предпоставка за ПТП и за настъпването на щети – материални/човешки или двата вида вреди (включително и в случаите, в които не се използва защитен обезопасителен колан). Жалбоподателят П. с оглед справката-картон на СДВР-ОПП е извършвал множество пъти нарушения и по състава на чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП, при което настоящото нарушение по същия състав не е инцидентна проява като водач на МПС.

По изложените съображения съдът прие, че атакуваното наказателно постановление е правилно - законосъобразно и обосновано, издадено в съответствие с изискванията на материалния закон и при съобразяване с процесуалните правила. Основания за отмяната или изменението му не се констатираха. Поради това следва да бъде потвърдено, а жалбата - оставена без уважение.

По разноските:

Разноски на жалбоподател за заплатено адвокатско възнаграждение не се следват с оглед изхода на делото. Такива не са претендирани от въззиваемата страна.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т.5 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като **ПРАВИЛНО И ЗАКОНОСЪОБРАЗНО НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ (НП) № 21-4332-023447/16.11.2021г.** издадено от Началник Група към СДВР-ОПП, упълномощен със Заповед № 8121з-515/14.05.2018г. на Министъра на външните работи, с което на основание чл.53 от ЗАНН са наложени на Д. Г. П., ЕГН: ***** 1.). административно наказание „парична глоба“ в

размер на **50.00 лева** за извършено административно нарушение по чл.104а от ЗДвП вр. чл.183, ал.4, т.6 от ЗДвП; **2.).** административно наказание „парична глоба“ в размер на **50.00 лева** за извършено административно нарушение по чл.137а, ал.1 от ЗДвП вр. чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП и **3.).** административно наказание „парична глоба“ в размер на **10.00 лева** за извършено административно нарушение по чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП вр. чл.183, ал.1, т.1, пр.1, 2 от ЗДвП.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред административен съд софия – град, в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

ДА СЕ ВРЪЧИ препис от съдебното решение на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____